

Mediji in informacije

Splošno sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 159/20
Luxembourg, 16. december 2020

Sodba v zadevi T-93/18
International Skating Union/Komisija

Splošno sodišče je potrdilo, da so pravila Mednarodne drsalne zveze (ISU), s katerimi so za športnike, ki se udeležijo tekmovanj v hitrostnem drsanju, ki jih ta zveza ni odobrila, določene stroge sankcije, v nasprotju s pravili EU o konkurenci

Po drugi strani pa se je Komisija z izpodbijanjem pravilnika o arbitraži ISU motila

International Skating Union (Mednarodna drsalna zveza) (ISU) je edina mednarodna športna zveza, ki jo je za urejanje in upravljanje umetnostnega drsanja in hitrostnega drsanja priznal Mednarodni olimpijski komite (MOK). ISU prav tako opravlja gospodarsko dejavnost z organiziranjem različnih tekmovanj v hitrostnem drsanju v okviru najpomembnejših mednarodnih tekmovanj, kot so evropsko in svetovno prvenstvo ter zimske olimpijske igre.

Leta 2014 je korejska družba, Icederby International Co. Ltd, v Dubaju (Združeni arabski emirati) želela organizirati tekmovanje v hitrostnem drsanju s preizkusi v novi obliki. Ker ISU tega dogodka ni odobrila, je imela družba organizatorica težave pri zagotovitvi udeležbe poklicnih hitrostnih drsalcev, zaradi česar je morala ta projekt odpovedati. Za drsalce, ki so včlanjeni v nacionalne zveze, ki so članice ISU, namreč na podlagi predpisov zadnjenavedene velja sistem predhodne odobritve, ki vključuje „pravila o upravičenosti“. V skladu s temi pravili v različici, ki se uporablja za to obdobje, je drsalcu, ki se je udeležil neodobrenega tekmovanja, grozila sankcija doživljenjske izključenosti iz vseh tekmovanj, ki jih organizira ISU.

Evropska komisija, pri kateri sta dva nizozemska poklicna drsalca vložila pritožbo, je s sklepom z dne 8. decembra 2017¹ (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) ugotovila, da so pravila o upravičenosti ISU nezdržljiva s pravili Unije o konkurenci (člen 101 PDEU), ker je njihov cilj omejevanje možnosti poklicnih hitrostnih drsalcev, da se prosto udeležijo mednarodnih tekmovanj, ki jih organizirajo tretje osebe, in tako tem tretjim osebam kratijo storitve športnikov, ki so nujne za organizacijo teh tekmovanj. Komisija je zato ISU naložila odpravo tako ugotovljene kršitve, sicer ji bo naložena periodična denarna kazen, ni pa ji naložila globe.

ISU je zoper izpodbijani sklep vložila tožbo pri Splošnem sodišču Evropske unije. Splošno sodišče, ki se je moralo prvič izreči o sklepu Komisije, s katerim je bila ugotovljena nezdržljivost ureditve, ki jo je sprejela športna zveza, s pravom Unije o konkurenci, je potrdilo utemeljenost opredelitve zadevne ureditve za omejevanje konkurence zaradi cilja, ki jo je uporabila Komisija, vendar je razglasilo ničnost izpodbijanega sklepa v delu, ki se nanaša na korektivne ukrepe, naložene ISU.

Presoja Splošnega sodišča

Na prvem mestu, Splošno sodišče je presodilo, da je Komisija pravilno ugotovila, da je cilj pravil o upravičenosti omejevanje konkurence v smislu člena 101 PDEU.

V zvezi s tem je Splošno sodišče najprej ugotovilo, da položaj, v katerem je ISU, lahko povzroči navzkrižje interesov. ISU namreč na eni strani izvaja regulativno funkcijo, v okviru katere je pristojna, da sprejema pravila v disciplinah s svojega področja delovanja in da tako izdaja odobritve za tekmovanja, ki jih organizirajo tretje osebe, medtem ko na drugi strani v okviru svoje

¹ Sklep Komisije C(2017) 8230 final z dne 8. decembra 2017 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.40208 – Pravila Mednarodne drsalne zveze o upravičenosti).

gospodarske dejavnosti sama organizira najpomembnejša tekmovanja v hitrostnem drsanju, ki se jih poklicni drsalci morajo udeležiti, da se lahko preživljajo. V zvezi s tem je Splošno sodišče ugotovilo, da ima športna zveza na podlagi člena 101 PDEU pri izvajanju svoje regulativne funkcije iste obveznosti, kot so določene v ustaljeni sodni praksi v zvezi z uporabo členov 102 in 106 PDEU,² tako da mora v teh okoliščinah ISU pri preučitvi vlog za odobritev zagotoviti, da se tretjim organizatorjem tekmovanj v hitrostnem drsanju neupravičeno ne odvzame dostop do upoštevne trga do te mere, da je konkurenca na tem trgu izkrivljena.

Po tej pojasnitvi je Splošno sodišče preučilo presojo Komisije glede vsebine pravil o upravičenosti. Najprej je ugotovilo, da ta pravila ne določajo legitimnih ciljev, ki naj bi jih uresničevala, in da določajo merila za odobritev, ki poleg tega niso izčrpna, šele od leta 2015. V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da so vse zahteve, ki se uporabljajo od tega datuma, jasno opredeljena, pregledna, nediskriminatorna in preverljiva merila za odobritev, ki bi kot taka lahko organizatorjem tekmovanj zagotavljala dejanski dostop do upoštevne trga. Zato je Splošno sodišče ugotovilo, da je ISU tudi po sprejetju meril za odobritev iz leta 2015 ohranila široko polje proste presoje za zavrnitev odobritve tekmovanj, ki jih predlagajo tretje osebe.

Poleg tega je Splošno sodišče v zvezi z ureditvijo sankcij poudarilo, da je strogost določenih sankcij posebej upošteven element pri iskanju morebitnih ovir za dobro delovanje konkurence na upoštevni trgu. Taka strogost lahko namreč športnike odvrne od udeležbe na tekmovanjih, ki jih ISU ni odobrila, tudi če ni legitimnih razlogov, s katerimi bi bilo mogoče tako zavrnitev utemeljiti. V obravnavanem primeru je Splošno sodišče ugotovilo, da sankcije, tudi po omilitvi ureditve sankcij leta 2016, niso sorazmerne. Namreč, ne samo da po tem datumu kategorije kršitev ostajajo slabo opredeljene, ampak tudi trajanje sankcij, določenih zlasti za primer udeležbe na neodobrenih tekmovanjih tretjih oseb, glede na povprečno trajanje kariere drsalca ostaja strogo.

Nazadnje je Splošno sodišče preučilo presojo Komisije v zvezi s cilji, ki se uresničujejo s pravili o upravičenosti. Glede tega je Splošno sodišče opozorilo, da je zaščita integritete športa legitimen cilj, priznan s členom 165 PDEU. Splošno sodišče je zato priznalo, da lahko ISU legitimno določa pravila, katerih namen je preprečiti, da bi športne stave lahko povzročile nevarnost prirejanja rezultatov tekmovanj, in zagotoviti skladnost športnih tekmovanj s skupnimi standardi. Vendar v obravnavanem primeru pravila, ki jih je sprejela ISU, presegajo to, kar je nujno za doseganje teh ciljev, in torej niso sorazmerna s temi cilji. Zato je Komisija pravilno ugotovila, da omejitve, ki izhajajo iz sistema predhodne odobritve, z zadevnimi cilji ni mogoče upravičiti.

Glede na vse te preudarke je torej Komisija pravilno ugotovila, da so pravila o upravičenosti dovolj škodljiva, zlasti glede na svojo vsebino, da se zanje šteje, da omejujejo konkurenco zaradi cilja.

Na drugem mestu se je Splošno sodišče izreklo o zakonitosti korektivnih ukrepov, naloženih z izpodbijanem sklepom, za odpravo ugotovljene kršitve in sprejelo predloge tožeče stranke za razglasitev ničnosti v zvezi s tem v delu, v katerem je Komisija zahtevala – sicer bi naložila periodično denarno kazen – bistveno spremembo pravilnika ISU o arbitraži v primeru ohranitve predhodnega sistema odobritve.

V zvezi s tem je Splošno sodišče poudarilo, da je Komisija menila, da ta pravilnik o arbitraži, ki mednarodnemu športnemu razsodišču v Lozani (Švica) podeljuje izključno pristojnost za odločanje o pritožbah zoper odločbe o neupravičenosti in določa, da je taka arbitraža obvezna, povečuje omejevanje konkurence, ki ga povzročajo pravila o upravičenosti. Glede dela, v katerem se je Komisija v zvezi s tem oprla na smernice za izračun glob³ in zlasti na pojem „oteževalna okoliščina“ iz teh smernic, je Splošno sodišče poudarilo, da lahko le nezakonita ravnanja ali okoliščine, zaradi katerih je kršitev bolj škodljiva, upravičijo povečanje globe, naložene zaradi kršitve prava Unije o konkurenci. V obravnavanem primeru pa je Splošno sodišče presodilo, da takih nezakonitih okoliščin ni. Komisija torej ni mogla ugotoviti, da je pravilnik ISU o arbitraži oteževalna okoliščina.

² Sodbi Sodišča z dne 1. julija 2008, MOTOE, [C-49/07](#) (točki 51 in 52), in z dne 28. februarja 2013, Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas, [C-1/12](#) (točki 88 in 92); glej tudi [sporočilo za medije št. 21/13](#)).

³ Smernice o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210, str. 2).

OBVESTILO: Zoper odločbo Splošnega sodišča je mogoče v dveh mesecih in desetih dneh od njene vročitve pri Sodišču vložiti pritožbo, omejeno na pravna vprašanja.

OBVESTILO: Namen ničnostne tožbe je razveljavitev ali razglasitev ničnosti aktov institucij Unije, ki so v nasprotju s pravom Unije. Države članice, evropske institucije in posamezniki lahko pod nekaterimi pogoji pri Sodišču ali Splošnem sodišču vložijo ničnostno tožbo. Če je ta utemeljena, se akt razveljavi ali razglasi za ničen. Zadevna institucija mora zapolniti morebitno pravno praznino, ki nastane z razveljavitvijo ali razglasitvijo ničnosti akta.

Neuradni dokument za medije, ki Splošnega Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca 📞 (+352) 43032793